

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

36. An si quis recipiat Ordines minores extra temporante legitimam
ætatem, vel sine litteris dimissoriis vel cum falsis incidat in suspensionem
latam in Bullam Pij II. anno 1401? Et aduertitur, quod ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

RESOL. XXXVII.

An recipiens Ordines sacros extra tempora, vel sine litteris dimissoriis, vel ante legitimam aetatem incurrat suspensionem?

Et deducitur, an quando dubitatur, an lex fuerit promulgata, & ab usu recepta, tunc non obliget lex, nisi censuram, suspensionem, vel irregularitatem imponat?

Et quid, quando non sumus in dubio, sed quando adsunt opiniones probabiles hinc, & inde?

Et an quis in supradicto primo casu possit obtinere dispensationem virtute Bullae Crucatae, vel privilegiorum Regularium? Ex part. 11. tract. 4. & Misc. 4. Resol. 7.

§. 1. **N**egativam sententiam docet ex Dominicanorum familia Magister Antonius Hinojola in hoc §. inf. in directorio Decisionum Regularium litt. O. fol. 3. 6. ubi sic ait: Ordines sacros recipientes extra tempora, vel ante legitimam aetatem, vel sine dimissoriis incurant suspensionem ipso facto per Extravagant. Pii II. quam videre est apud Navar. cap. 26. num. 69. Sylvestr. Ioan. Bern. & Soto tenent hanc sententiam propter hanc Extravagantem.

2. Sed Armilla verbo irregularitas §. 82. dicit ex Tabiena, quod non fuit recepta haec extravagans. Quorum opinioni subscribendum videtur, quoniam ea, quae sunt de iure positivo, oportet ad hoc quod ligent sufficienter promulgentur, & etiam quod usu utentium recipiantur, & cum huiusmodi extravagantes non sint in corpore juris, apparet de non sufficienti earum promulgatione. Non esse autem usu utentium receptam constat ex auctoritate Armillae, & Tabienae. Item quia in Concil. Trident. sess. 23. cap. 12. ponitur aetas ordinandorum, & cap. 13. quod non recipiantur duo ordines eodem die, &c. quod si quis ab alio quam à proprio Episcopo ordinatus fuerit, sit ipso facto suspensus ab ordinibus susceptis, & sess. 7. cap. 10. ponitur poena ex cap. sede vacante, & ordinato. Vbi nulla mentio si extra tempora, vel ante legitimam aetatem, vel sine dimissoriis, quis ordinatus fuerit. Ex quo videtur standum solum dispositioni Concilii. Hucusque Magister Hinojola.

3. Cujus sententia si esset probabilis, plures suspensiones à Clericis evitarentur, & à petendis dispensationibus immunes essent.

4. Posset haec opinio confirmari ex alio casu simili, quem adducit novissimè doctus, & amicissimus Pater Escobar & Mendoza in sua Theol. moral. tom. 1. lib. 5. sess. 2. problem. 14. num. 121. ubi ita asserit, Antonius itaque dubio ac accipit animo, num lex excommunicationem, seu suspensionem, seu irregularitatem pra se ferens sit usu recepta, nec ne? Potest Antonius tuta conscientia eam partem amplecti, quae negat legem acceptam esse: ex. gr. Extravagantem Pauli II. contra alienantes bona Ecclesiastica dubitas esse receptam, quia aliqui putant quoad poenas non tenere; poteris quidem sine poenae reatu mitiorem tibi partem eligere. Ita ille.

5. Sed ego circa praesentem casum puto prorsus non esse recedendum ab affirmativa sententia, quam praeter alios docet Aegid. Bassaeus in floribus, verbo ordo 4. n. 4. ubi sic ait: Ordinatus extra tempora legitima absque speciali Summi Pontificis dispensatione incurrit suspensionem ab ordinis executione, ut habetur in Extravaganti Pii II. cum ex factorum: & haec suspensio est perpetua à solo Papa dispensabilis; licet si occulta sit, Episcopi ex Trid. sess. 24. cap. 6. de reform. ab ea absolvere possint. Ita ille.

6. Dices,

Q 3

16. Ad argumenta verò negativae sententiae respondet Castus Palauus tom. 6. disp. 2. punct. 8. n. 18. Itaque dicendum est, quod negari non potest, acceptatione non proprie, & formaliter beneficium acquiri, sed jam acquisitum, & tibi datum, ratum haberi, quod colligitur ex cap. si tibi absenti, de praebend. in 6. ubi concessum beneficium tametsi acceptatum non sit, nequit alteri provideri. Fator tamen acceptatione tam effici completè & perfectè, sicut possessione. Sed quia illa non tam est acquisitio juris, quam facti, idè ab excommunicato fieri valide potest. Et ita nostram sententiam praeter Doctores citatos sequitur etiam Caspensis in curs. Theol. tom. 2. tract. 25. cap. 2. sess. 6. num. 77. Turtianus de cens. lib. 2. disp. 16. dub. 2. Mercetus de sacr. q. 21. dub. 8. Imò ex Suarez disp. 13. sess. 1. praedictam acceptationem excusat à peccato Caspensis ubi supra, quia non est communicatio, sed declaratio propriae voluntatis, quae non prohibetur per jus; & argumenta contrariae sententiae tantum probant, acceptationem illam non esse validam, quantum ad acquisitionem juris, non verò quantum ad consensum declarationem; ac proinde si post talem acceptationem absolvetur ab excommunicatione, non indigebit alia nova collatione, aut acceptatione; sed cum primum absolvetur acquirat jus in beneficium. Et hanc sententiam tenet etiam Praepositus in 3. p. D. Thom. q. 1. de excomm. dub. 11. num. 67. qui ex his colligit quid dicendum de praesentatione, & electione alicujus facta ante excommunicationem, acceptata autem in excommunicatione, quod videlicet quamvis per talem acceptationem jus non solidetur pro eo tempore, solidari tamen possit, postquam absolutio à censura fuerit obtenta.

RESOL. XXXVI.

An quis recipiat Ordines minores extra tempora, ante legitimam aetatem, vel sine litteris dimissoriis, vel eum falsis incidat in suspensionem latam in Bulla Pii II. anno 1401?

Et advertitur, quod sic ordinati Ordinibus sacris suspenduntur ab Ordinum executione; & ideo si ante obtentam licentiam à proprio Episcopo ministrent, sunt irregulares. Ex p. 5. tract. 10. Ref. 30.

Respondeo negativè cum Riccio par. 4. dec. 93. num. 6. ubi sic ait: Adverte praedictam Pii II. Bullam solummodo loqui de suspensibus Ordines sacros extra tempora, vel ante legitimam aetatem, aut sine litteris dimissoriis, vel falsis, quod est idem, non tamen loquitur de prima Tonsura, vel de Ordinibus minoribus, & stando etiam juri communi in dictis casibus non incurrebatur suspensio à suspensibus minores Ordines, ut latè probat Navar. in Manual. cap. 25. num. 76. & cap. 27. num. 242. ubi etiam asserit solummodo Pium II. suspendisse ordinatos Ordines sacris in dictis casibus & declarasse esse eos ipso facto suspensos, atque irregulares si celebrent, non tamen ibi mentionem fecisse de prima Tonsura, aut minoribus Ordinibus. Ita ille, cui adde Mirandum in Man. Prel. tom. 1. q. 39. art. 7. concl. 1. Henriquez lib. 10. cap. 1. n. 2. in glossa lit. M. Zerolam in praxi Episcop. p. 1. verb. dimissoria. Toletum lib. 1. cap. 49. n. 5. Campanili in divers. jur. Canon.

2. Advertendum est tamen quod ex Concilio Trident. sess. 23. cap. 8. sic ordinati suspenduntur ab Ordinum executione quamdiu proprio Ordinario videbuntur, idè quod si ante obtentam licentiam à proprio Episcopo ministrent, sunt irregulares, ut declaravit Congregatio Cardinalium. Ita docet Scortia in bulla Pontificae tom. 39. theoretem. 109. & alii.

Tom. V.